

"Присутні тут чоловіки візьмуть участь у війні за Святу Русь". «Підполковник ГРУ» виступив у мінському православному монастирі 164

 nashaniva.com

© 1906 год

«Скоро на нашу Батьківщину, яка називається Свята Русь — без поділу на Білу, Малу та Велику, — чекає на серйозне випробування війною. Нашим чоловікам, присутнім тут, ця інформація стане в нагоді. Тому що я впевнений, що вони візьмуть у ній участь», — передбачає чоловік у російській військовій формі в актовій залі недільної школи Свято-Єлисаветинського жіночого монастиря. Як зазначено на афіші, тут відбувається зустріч із «воїном Христовим Антонієм».

Свято-Єлисаветинський жіночий монастир.

Свято-Єлисаветинський жіночий монастир – грандіозний православний центр на околиці Мінська. З роками монастир розрісся до восьми храмів, численних майстерень, готелів, кіностудій.

"Підполковник російського ГРУ Антон Маньшин" - так уявив себе виступаючий, починаючи розповідь про свій військовий досвід. Він казав, що пройшов дві війни у Чечні, брав участь у подіях на Донбасі, засвітився і в Сирії.

Антон Маньшин.

Мова спецназівця являла собою набір військових байок, що не мали нічого спільного з реальністю, переплетених із пропагандою «російського світу». Але присутнім Маньшин, мабуть, подобався. Вони часом хапалися за голову, слухаючи його історії. Хоча захід широко не рекламувався, у залі зібралося близько сотні людей, зокрема черниці, а також батьки з дітьми.

«Воїн Христовий» обіцяє розповісти про «чудеса Божі на війні». Маньшин має кілька фірмових історій, які він регулярно розповідає від зустрічі до зустрічі. Примітно, що в інтернеті існує окремих форум, учасники якого викривають брехню

підполковника. Частина сюжетів запозичена ним із спогадів «афганців». Ось тільки події перенесені до Чечні, а їх учасником стає сам Маньшин.

Перша з історій – драма механіка бойової машини піхоти. У його кишені на серці завжди лежав хрестик. І ось коли снайпер «духів» (так Маньшин називає чеченців) влучно вистрілив у нього, мідний хрестик відбив кулю. Маньшин не приховує, що, судячи з технічних характеристик, куля мала прошити тіло механіка наскрізь, навіть незважаючи на хрестик. Але на те, мовляв, і чудо Боже.

Наступна історія про російських військових, які утримували блок-пост у центрі Грозного. «За два з половиною місяці операції в Грозному мої хлопці спали всього 78 годин, в середньому менше години на добу», — так виступає легенда про російських суперменів.

Два дні вони нічого не їли, але якось знайшли хліб і вже готувалися до вечері. Раптом до них підійшов 12-річний чеченський хлопчик і простяг руку, мовляв, він також голодний. Російський військовий, звичайно, не міг відмовити дитині і відламав їй шматочок хліба. І тоді чеченський підліток дістав гранату та кинув у люк бойової машини піхоти. Граната миттєво здетонувала і машина вибухнула. Військові загинули дома. Хлопчик кинувся тікати, але російський снайпер не став стріляти йому вслід - це ж дитина. "Це якості, які є в кожному з нас: милосердя і любов до ворога", - підсумовує Маньшин.

Культова історія від Маньшина — про п'ятирічне перебування у чеченському полоні російського спецназівця Олександра Воронцова. Два роки його нічим не годували, але завдяки сильному духу йому вдалося вижити. Кожен Великдень араби-найманці виводили його на розстріл, проте кулі не вражали Олександра Воронцова. Чому так сталося? Бо в нього на шії висів православний хрестик. Чому ж його не зняли? А не змогли. Кожен, хто намагався зірвати хрестик, нібито упирався у стіну. І так кілька років поспіль. Звичайно, жодного підтвердження цієї історії немає, але вона активно гуляє в інтернеті з посиланням саме на Маньшина.

Допомогти розслідуванням

Спеціально для відвідувачів Свято-Єлисаветинського жіночого монастиря «воїн Христовий Антоній» розповів про продовження сюжету, але попросив нікому не передавати секретну інформацію. Олександр Воронцов під час перебування у полоні став свідком розстрілу 15 російських спецназівців, які приїхали проводити спецоперацію з припинення наркотрафіку, але потрапили у полон. Причому їх здали чеченцям свої ж, співробітники ФСБ. Наразі спецслужбисти всієї країни розшукують Воронцова, але за сприяння Маньшина йому вдалося оформити паспорт на нове ім'я та разом із дружиною-чеченкою піти до монастиря.

Всі ці вигадки викликали щире захоплення черниць, деякі з них не могли стримати сліз. До присутніх Маньшин звертався не інакше як «мої янголята». Втім, кількість зменшувально-пестливих суфіксів у його виступі зашкалювала. «Лизавітка наша Федорівна», — каже він про святу, на честь якої названо монастир.

Про подвиг героя Росії Артура Арутюняна, який пожертвував життям заради порятунку бойового товариша, докладно переказувати не будемо, оскільки такого «героя Росії» просто не існує. Під таким ім'ям відомі лише дві людини — кіноактор та воротар вірменської футбольної збірної.

Про російсько-українську війну Маньшин у подробицях не згадував, натомість поділився історією своєї появи у Мінську.

Нібито, під час війни в Сирії група російських спецназівців на чолі з Маньшиним потрапила до оточення ігівців. Справа пахла гасом. Тоді росіяни пішли у психологічну атаку. Почали кричати «Христос воскрес — воістину воскрес». І раптом з неба нібито зійшла жінка в білому одязі і створила коридор, яким спецназівцям вдалося вийти з ущелини. Ігівці продовжували стріляти по росіянах, проте кулі, зрозуміло, не могли пробити уявний коридор. Після того, як жінка на мить оглянулася, Маньшин дізнався в ній Єлизавету Федорівну — дружину великого князя Сергія Олександровича, — яку вбили більшовики і вважають православною святою.

Вона, Єлизавета Федорівна, і покликала Маньшина до свого монастиря в Мінську. Черниці за цих слів знову розплакалися.

«Світового тероризму немає. Не вірте в цей міф, який розповсюджується ЗМІ! — перемиже політгазунами, свої байки та молитви Маньшин. — Тероризм придумали американці та британці, щоб якнайшвидше розпочати третю світову війну та знищити Росію». Присутні у залі схвально закивали.